

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom Osmine za jedinstvo kršćana
Zagreb, Katedrala, 25. siječnja 2014. godine.

1. Preuzvišeni gospodine Apostolski nuncije, Vaše Visoko Preosveštenstvo gospodine Jovane Pavloviću, srpskopравoslavni metropolita zagrebačko-ljubljanski; ekscelenze: gospodine Branko Beriću, gospodine Branimire Bučanoviću, gospodine Željko Mrazu, gospodine Danijele Berkoviću, oče Kirko Velinski, preuzvišeni oci biskupi, subraćo u svećeništvu, cijenjeni članovi kršćanskih Crkava i zajednica u Zagrebu, braćo i sestre u Kristu, radosna vas srca pozdravljam u zagrebačkoj prvostolnici na završetku ovogodišnjeg ekumenskog hoda i molitve u gradu Zagrebu za jedinstvo kršćana.

Večeras smo se – potaknuti Duhom – sabrali u zahvalnosti Gospodinu za zajedničku molitvu i susrete. Ovim svojim nastojanjima uključeni smo u dragocjenu duhovnu inicijativu kršćanskih zajednica diljem svijeta. Moleći, povezujemo se s Kristovom željom i molitvom »da svi budu jedno« (Iv 17,21). Time pokazujemo ne samo svoju vjeru u najdublje kršćanske istine, nego i u snagu molitve koju nosi čežnja za jedinstvom Crkve.

2. U središtu ovogodišnjih molitvenih razmatranja i ekumenskih nastojanja našlo se pitanje apostola Pavla upućeno kršćanima u Korintu, ali i svima nama: »Zar je Krist razdijeljen«? Kao što smo čuli u navještaju, prije postavljanja tog pitanja Apostol govori o kršćanima i naziva ih: posvećenima, pozvanima, svetima; onima kojima je dana milost i koji su u Kristu obogaćeni u svemu, »u svakoj riječi i svakom spoznanju«. Kršćani su ljudi u kojima se utvrdilo svjedočanstvo o Kristu. Upravo ih Krist čini postojanima i besprigovornima. A sve se oslanja ne na ljudske krjeposti, nego na Božju vjernost.

Taj predivan govor o Crkvi, na koji se trebamo trajno vraćati u našem hodočašću u vremenu, podloga je Apostolovim poticajnim riječima o istoj misli, a protiv razdora i svađa. Jer sveti Pavao smatra istinskom poteškoćom i bolnim iskustvom za Crkvu sve ono što narušava zajedništvo Crkve. Vidljivo je to i iz činjenice da je to početak njegova obraćanja Korinćanima. To je prvo što im želi reći i do čega mu je očito najviše stalo.

3. Iz riječi kojima se Pavao koristi, a još više između redaka, može se osjetiti stanovita gorčina i razočaranost. Najprije, dakle, izlaže odlike, a zatim žaljenje. Svi darovi i milosti, pozivi i posvećenost, umjesto da donose plod radosti, novoga života, uzajamne blizine, ostaju zanemareni, jer se u zajedništvo uvukla sebičnost, umišljenost, nadmetanje i besmislene napetosti. Koliko je samo propuštenih prilika, koliko mogućnosti, koliko neprepoznate prisutnosti Božjega Duha, koliko sredstava korištenih za pogrješne ciljeve.

To je, braćo i sestre u Kristu, bolno iskustvo koje nosimo tijekom stoljeća i s kojim se suočavamo u svojim službama, u svojim molitvama, svjesni koliko i danas trebamo biti pozorni da se ne produbljuju sukobi, da se ne vežemo uz ljudsku oholost koja zaboravlja i Krista i nebesko kraljevstvo. Podjele među kršćanima uvijek

donose trpljenje, pokazuju nedostatak ljubavi, dovode do ukočenosti. Štoviše, podjele među nama kršćanima otežavaju Kristu put do ljudi, kao i ljudima put do Krista.

Zbog toga Pavao svoju brigu i zauzetost za stanje Crkve u Korintu izražava pitanjem: *Zar sam ja raspet za vas?* Traži da dođemo do jezgre, ne do ljudskih razloga i interesa. Upućuje na Krista, na Riječ koja je na križu postala šutljivi govor ljubavi i poslušnosti Ocu.

4. Zato je dragocjeno, braćo i sestre, prema Kristu i Crkvi gajiti iste osjećaje koji ne dopuštaju da se počnemo oslanjati na čovjeka, ma kako velik i značajan bio. Oslonjenost na Boga, na Kristov križ pročišćuje pogled na sve životne prilike i neprilike. Večeras svjedočimo da nam je do toga stalo, jer se ne radi samo o jednome godišnjem prigodnom susretu, nego je posrijedi molitva koja nas jača, koja nas povezuje, koja izvire iz pouzdanja.

Ova je molitva ujedno i zahvalnost Bogu za sve ono što činimo tijekom godine, kad god se susrećemo u zajedničkome kršćanskom poslanju u hrvatskome i europskome društvu. Sami smo svjesni da je naše svjedočanstvo jače, istinitije, vjerodostojnije, ako je vidljivo jedinstvo misli, osjećaja i nastojanja u društvu. Zato je važno ne dopustiti se zavesti do te mjere da se ljudi pitaju Pavlovim pitanjem: *Zar je Krist razdijeljen.*

Papa Franjo u apostolskoj pobudnici *Radost evanđelja* piše: »Uvjerljivost kršćanskog navještaja bila bi mnogo veća, ako bi kršćani prevladali svoje međusobne podjele... Moramo uvijek imati na umu da smo hodočasnici koji hodočaste zajedno« (RE, 244). Papa, spomenuvši sablazan podijeljenih kršćana, nadalje piše: »Ako se usredotočimo na uvjerenja koja nas ujedinjuju i sjetimo se načela hijerarhije istina, moći ćemo odlučno kročiti naprijed prema zajedničkim oblicima naviještanja, služenja i svjedočenja« (RE, 246).

5. Braćo i sestre, sve ima smisla i ostvaruje se kao dobro, ako je Krist u središtu. Istina je i to da, ako Krist nije u središtu, pokazatelj je da ga vjerojatno nema ni drugdje, da je maknut, kako bi se tražio put idolatrije koji želi pobožanstveniti ljude i zemaljske stvarnosti, prolaznost i površnost.

Toliko smo puta i sami doživjeli da je svijet prepun čudesa i znamenja, tamo gdje se ostvaruje obraćenje, na način da život i svijet promatramo u svjetlu Duha Svetoga; u svjetlu koje je u svome obraćenju susreo apostol Pavao.

U spomenutoj apostolskoj pobudnici *Radost evanđelja* papa Franjo stavlja pod uskličnik ove riječi: »Toliko je dragocjenih stvari koje nas ujedinjuju! Ako stvarno vjerujemo u slobodno i velikodušno djelovanje Duha Svetoga, koliko stvari možemo naučiti jedni od drugih!« (RE, 246).

Radujemo se večerašnjemu susretu, jer znamo da je u njemu Gospodin i ne prestanimo moliti da se On po nama očituje u svemu što govorimo i činimo. Amen.